

Daniels bok – Nummer sjuttiosju

Avslöjandet av den profetiska parallellen: laodiceisk adventism år 1863 och biblisk typologi

Jeff Pippenger
2024-02-10

Laodiceisk adventisms uppror år 1863 har förebildats av den förbannelse som uttalades över återuppbyggandet av Jeriko.

Och Josua besvor dem på den tiden och sade: Förbannad inför Herren vare den man som står upp och bygger denna stad Jeriko; med sin förstfödde skall han lägga dess grund, och med sin yngste son skall han sätta upp dess portar. Josua 6:26.

Laodiceiskt adventisms uppror år 1863 har förebildats av att byggarna förkastade hörnstenen.

Jesus sade till dem: Har ni aldrig läst i skrifterna: Den sten som byggnadsarbetarna förkastade har blivit hörnstenen; detta är Herrens verk, och det är underbart i våra ögon? Därför säger jag er att Guds rike skall tas ifrån er och ges åt ett folk som bär dess frukt. Matteus 21:42, 43.

Laodiceisk adventisms uppror år 1863 har förebildats genom Arons guldkalv.

Ty de sade till mig: Gör oss gudar, som kan gå framför oss; ty vad denne Mose beträffar, mannen som förde oss upp ur Egyptens land, så vet vi inte vad som har hänt honom. Då sade jag till dem: Den som har guld, må bryta loss det. Så gav de det åt mig; då kastade jag det i elden, och där kom denna kalv ut. Och när Mose såg att folket var naket; (ty Aron hade gjort dem nakna till deras skam inför deras fiender). Andra Moseboken 32:23–25.

Laodiceisk adventisms uppror år 1863 har förebildats genom Jerobeams två guldkalvar.

Om detta folk drar upp för att bära fram offer i Herrens hus i Jerusalem, då skall detta folks hjärta vända sig tillbaka till deras herre, till Rehabeam, Juda kung, och de skall döda mig och återvända till Rehabeam, Juda kung. Då rådgjorde kungen och lät göra två guldkalvar och sade till dem: Det får vara nog med att ni drar upp till Jerusalem; se, här är dina gudar, Israel, som förde dig upp ur Egyptens land. Och den ena ställde han i Betel, och den andra satte han i Dan. 1 Kungaboken 12:27–29.

Laodiceisk adventisms uppror år 1863 har förebildats av profeten från Juda som dog mellan åsnan och lejonet.

Och det skedde, sedan han hade ätit bröd och sedan han hade druckit, att han sadlade åsnan åt honom, nämligen åt den profet som han hade fört tillbaka. Och när han hade gett sig av, mötte ett lejon honom på vägen och dödade honom; och hans döda kropp blev liggande på vägen, och åsnan stod bredvid den, också lejonet stod bredvid kroppen. 1 Kungaboken 13:23, 24.

Laodiceisk adventisms uppror år 1863 har förebildats genom den tionde prövningen av det forntida Israel, vilken inledde deras ökenvandring.

Men så sant jag lever, skall hela jorden uppfyllas av Herrens härlighet. Eftersom alla dessa män, som har sett min härlighet och mina tecken, som jag gjorde i Egypten och i öknen, och som nu har frestat mig dessa tio gånger och inte har lyssnat till min röst, sannerligen inte skall få se det land som jag med ed lovade åt deras fäder, och ingen av dem som har förtörnat mig skall få se det. Men min tjänare Kaleb, eftersom han hade en annan ande i sig och fullt ut har följt mig, honom skall jag föra in i det land dit han kom, och hans avkomma skall besitta det. 4 Moseboken 14:21–23.

Aposteln Paulus undervisade:

Men allt detta vederfors dem som förebilder, och det blev nedskrivet till varning för oss, över vilka tidsåldrarnas slut har kommit. 1 Korinthierbrevet 10:11.

I en kommentar till denna profetiska princip sade syster White:

”Var och en av de forntida profeterna talade mindre för sin egen tid än för vår, så att deras profeterande gäller för oss. ’Men allt detta vederfors dem såsom förebilder, och det blev uppskrivet till förmaning för oss, åt vilka tidsåldrarnas slut har kommit.’ 1 Korinthierbrevet 10:11. ’Det uppenbarades för dem att det inte var sig själva, utan oss, de tjänade med det som nu har förkunnats för er genom dem som har predikat evangeliet för er i den Helige Ande, sänd från himlen; ting som änglarna åstundar att skåda in i.’ 1 Petrusbrevet 1:12....”

”Bibeln har samlat och sammanfogat sina skatter för denna sista generation. Alla de stora händelserna och allvarliga skeendena i Gamla testamentets historia har upprepats och upprepas i församlingen i dessa sista dagar.” Selected Messages, bok 3, 338, 339.

Budskapet om det sena regnet är, enligt Jesaja, ett budskap, ty han påvisar att de ogudaktiga kommer att vägra att höra det, och han beskriver detta budskap som ”rad på rad”.

Vem skall han lära kunskap, och för vem skall han göra läran begriplig? Dem som är avvanda från mjölken, dem som är tagna från bröstet. Ty bud på bud måste det vara, bud på bud, bud på bud; rad på rad, rad på rad, rad på rad; här litet och där litet. Ty med stammande läppar och med ett annat språk skall han tala till detta folk. Han som sade till dem: Detta är vilan, låten den trötta få vila; och detta är vederkvickelsen. Men de ville inte höra. Och så blev Herrens ord för dem bud på bud, bud på bud, bud på bud; rad på rad, rad på rad, rad på rad; här litet och där litet; för att de må gå och falla baklänges och bli krossade och snärjda och tagna. Jesaja 28:9–13.

Av de sex linjer som vi just har identifierat, och det finns naturligtvis andra som vi inte har påpekat, betonar en 1863 såsom slutet på ett progressivt prov som ledde till vandring i öknen. Två betonar att ett tidigare förbundsfolk blev förbigånget och ersatt av ett nytt utvalt folk. En utmärker en förbannelse över att återuppbygga något som var avsett att lämnas förstört och övergivet under Guds förbannelse sådant det var, och en annan utmärker en förbannelse över att återvända dit det var förbjudet för dig att gå. Två ger exempel på förfälskningar av de två tavlorna med de tio budorden, vilka representerade Habackuks två tavlor.

Arons och Jerobeams guldkalvar representerar en förfalskad avbild av svartsjuka, vilken representerade den förfalskade kartan från 1863. När de förs samman, lär Arons och Jerobeams två vittnen att Habackuks två tavlor representerar en tavla, på samma sätt som de två tavlorna med de tio budorden representerar Guds enda lag. Tillsammans blir de en symbol, som består av två när de förs samman. Samma profetiska dynamik som finns i de två tavlorna med Guds lag finns i Habackuks två tavlor, och tillsammans behandlar Arons och Jerobeams förfalskningar detta profetiska fenomen.

Adventismens första generation har förebildats genom avundsbilden i Hesekiel kapitel åtta. Synen som börjar på den femte dagen i sjätte månaden i det sjätte året i Hesekiel kapitel åtta fortsätter in i kapitel nio, där beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen framställs. När syster White behandlar framställningen av beseglingen i kapitel nio, inbegriper hon det drag i Guds karaktär som visar att det är i tredje och fjärde ledet som Gud dömer dem som är olydiga. Hon införlivar därmed den sanning som är direkt förknippad med det andra budet, vilket är det bud som förbjuder tillbedjan av avgudar, såsom Arons och Jerobeams guldkalvar.

”Och han ropade till mannen som var klädd i linnekläder och som hade skrivdonet vid sin sida; och Herren sade till honom: Gå genom staden, genom Jerusalem, och sätt ett tecken på pannorna på de män som suckar och ropar över alla de styggelser som begås därinne. Och till de andra sade han medan jag hörde det: Gå efter honom genom staden och slå; låt inte ert öga skona, och visa ingen barmhärtighet: döda till fullständig förintelse gamla och unga, jungfrur och små barn och kvinnor; men kom inte nära någon som har tecknet på sig; och börja vid min helgedom. Då började de med de äldste som var framför huset.”

”Jesus står i begrepp att lämna nådastolen i den himmelska helgedomen för att ikläda sig hämndens kläder och utgjuta sin vrede genom domar över dem som inte har svarat på det ljus Gud har gett dem. ’Därför att dom över en ond gärning inte verkställs med hast, därför är människornas barns hjärtan helt inriktade på att göra det onda.’ I stället för att mjukas upp genom det tålmod och den långvariga overseende som Herren har visat dem, förhårdar de som inte fruktar Gud och inte älskar sanningen sina hjärtan på sin onda väg. Men också Guds overseende har sina gränser, och många överskrider dem vida. De har gått utöver nådens gränser, och därför måste Gud ingripa och hävda sin egen ära.

”Om amoreerna sade Herren: ’I fjärde ledet skola de komma tillbaka hit; ty amoreernas missgärning har ännu icke nått sitt fulla mått.’ Fastän detta folk var framträdande genom sitt avguderi och sin fördärvlighet, hade det ännu inte fyllt sin missgärnings bägare, och Gud ville inte ge befallning om dess fullständiga förintelse. Folket skulle få se den gudomliga makten uppenbarad på ett tydligt sätt, så att de skulle lämnas utan ursäkt. Den medlidsamme Skaparen var villig att fördraga deras missgärning intill det fjärde ledet. Om då ingen förändring till det bättre kunde ses, skulle Hans domar falla över dem.

Med ofelbar exakthet håller den Oändlige alltjämt räkenskap med alla nationer. Medan hans barmhärtighet erbjuds genom kallelser till omvändelse, förblir denna räkenskap öppen; men när siffrorna når ett visst belopp som Gud har fastställt, börjar hans vredes tjänst. Räkenskapen avslutas. Det gudomliga tålmodet upphör. Det förs inte längre någon bön om barmhärtighet

för deras räkning.

”Profeten, som blickade ned genom tidsåldrarna, hade denna tid framställt för sin syn. Nationerna i denna tidsålder har varit mottagare av enastående nådegåvor. Himmels yppersta välsignelser har givits dem, men tilltagande högmod, girighet, avgudadyrkan, förakt för Gud och låg trolös otacksamhet är uppskrivna mot dem. De håller hastigt på att avsluta sitt räkenskap med Gud.

”Men det som får mig att darra är det faktum att de som har haft det största ljuset och de största förmånerna har blivit besmittade av den rådande ogudaktigheten. Påverkade av de orättfärdiga omkring dem har många, även bland dem som bekänner sanningen, blivit kalla och förs ned av ondskans starka ström. Det allmänna förakt som kastas över sann gudsfuktan och helighet leder dem som inte står i nära förbindelse med Gud till att förlora sin vörnd för hans lag. Om de följde ljuset och lydde sanningen av hjärtat, skulle denna heliga lag framstå för dem som än mer dyrbar just när den så föraktas och åsidosätts. Allteftersom vanvörnden för Guds lag blir mer uppenbar, blir skiljelinjen mellan dem som håller den och världen allt tydligare. Kärleken till de gudomliga föreskrifterna växer hos den ena gruppen i samma mån som föraktet för dem tilltar hos den andra gruppen.

”Krisen närmar sig hastigt. De snabbt växande siffrorna visar att tiden för Guds hemsökelse nästan är inne. Fastän han är obenägen att straffa, skall han likväl straffa, och det med hast. De som vandrar i ljuset kommer att se tecken på den annalkande faran; men de skall inte sitta i stilla, likgiltig förväntan på fördärvet och trösta sig med föreställningen att Gud skall skydda sitt folk på hemsökelsens dag. Långt därifrån. De bör inse att det är deras plikt att med flit arbeta för att rädda andra och med stark tro se upp till Gud om hjälp. ’En rättfärdig mans verksamma bön förmår mycket.’”

Gudaktighetens surdeg har inte helt förlorat sin kraft. Vid den tid då församlingens fara och nedtryckthet är som störst, kommer den lilla skara som står i ljuset att sucka och ropa över de styggelser som begås i landet. Men i synnerhet kommer deras böner att stiga upp till förmån för församlingen, eftersom dess medlemmar handlar efter världens sätt.

De uppriktiga böerna från dessa trofasta få skall inte vara förgäves. När Herren träder fram som en hämnare, skall Han också träda fram som en beskyddare för alla dem som har bevarat tron i dess renhet och hållit sig själva obesmittade av världen. Det är vid denna tid som Gud har lovat att skaffa rätt åt sina utvalda, som ropar till Honom dag och natt, fastän Han länge har tålmod med dem.

”Befallningen lyder: ’Gå genom staden, genom Jerusalem, och sätt ett märke på pannan på de män som suckar och ropar över alla de styggelser som begås därinne.’ Dessa suckande och ropande hade hållit fram livets ord; de hade tillrättaviserat, rätt och bönfällit. Somliga som hade vanärat Gud omvände sig och ödmjukade sina hjärtan inför honom. Men Herrens härlighet hade lämnat Israel; fastän många fortfarande fortsatte med religionens former, saknades hans kraft och närvaro.” Testimonies, volym 5, 207–210.

För att rätt urskilja synen om beseglingen sådan den framställs av Hesekiel, är det nödvändigt att förstå adventismens fyra generationer. Syster White inleder det avsnitt vi har valt med en direkt

hänvisning till Heseziel kapitel nio, och den del vi har valt avslutas också med en direkt hänvisning till Heseziel kapitel nio. I avsnittet säger hon om Heseziel: "Profeten, som blickade ned genom tidsåldrarna, hade denna tid framställt för sin syn." Heseziel såg de omständigheter som inträffar under beseglingen av de etthundrafyrtiofyra tusen.

I den föregående artikeln fastställde vi med hjälp av tre särskilda avsnitt ur Profetians Ande att Jesajas "Efraims drinkare", vilka i detta avsnitt identifieras som de "gamla männen" och vilka i båda avsnitten representerar Jerusalems ledarskap (adventismen), inte kan se att det skall ske en mäktig uppenbarelse av Guds kraft såsom i forna år. I detta avsnitt kommer just den uppenbarelse av Guds kraft som de vägrar att se att äga rum som en del av den gudomliga dom som kommer över dem, ty det sägs att "folket skulle få se den gudomliga kraften uppenbarad på ett markant sätt, för att de skulle lämnas utan ursäkt."

Det laodiceiska adventfolket vägrar att se manifestationen av det sena regnet, som började falla som ett duggregn den 11 september 2001, men de kommer att se kulmen av detta regnfall när Midnattsropets budskap upprepas i de sista dagarna. Det budskapet är den tredje Veons islam. Såg inte det forntida Israels ledarskap, som just hade korsfäst sin Messias, på när den Helige Ande utgöts på pingstdagen?

Avsnittet identifierar församlingen, vilken i sitt sammanhang av Heseziel framställs som Jerusalem, och medlemmarna inom församlingen (Jerusalem) ställs i kontrast till en "liten skara", som också identifieras som dem "som vandrar i ljuset" och som är de "få trogna". Bibeln lär att "många" är kallade, men "få" är utvalda. Avsnittets ämne innefattar Guds vrede, som kommer över Hans folk. Folket har dragit domen över sig själva, men Gud är tydlig med att betona att det är Hans änglar som utför förstörelsens verk. Gud ljuger aldrig, och Han har lovat att det är Han som hemsöker människors missgärning intill tredje och fjärde led. Att tillskriva verkställandet av domen åt någon annan än Gud är att förneka Hans karaktär och antyda att Han är en lögnare.

Avsnittet anger att när de förgörande änglarna i Heseziel börjar gå fram genom Jerusalem, då är det som "Hans vredes tjänst inleds." Guds vrede börjar med Jerusalem, som är hans kyrka, vilket är det laodiceiska adventfolket.

Ty tiden är inne för att domen måste börja på Guds hus; och om den först börjar med oss, vad skall då slutet bli för dem som inte lyder Guds evangelium? 1 Petrusbrevet 4:17.

Guds vrede fullbordas genom Guds änglar, och när deras verk börjar, får de befallningen att "slå", allesammans, och att "icke skona med edert öga och icke visa medlidande: döden given åt gammal och ung, både jungfrur och små barn och kvinnor; men kommen icke nära någon man på vilken märket är; och begynnen vid Min helgedom." Guds vrede verkställs av heliga änglar, och den punkt vi här vill fastställa är att inledningen av Guds vredes tjänst fullbordas i fjärde generationen.

Vi kommer att fortsätta denna studie i nästa artikel.

Och det skall ske på Herrens slaktoffers dag, att jag skall hemsöka furstarna och kungens söner och alla dem som är klädda i främmande klädnad. På samma dag skall jag också hemsöka alla dem som hoppar över tröskeln, dem som fyller sina herrars hus med våld och svek. Och det

skall ske på den dagen, säger Herren, att där skall höras rop från Fiskporten och jämmer från den andra stadsdelen och ett stort brak från höjderna. Jämra er, ni Makteshs invånare, ty allt handelsfolket är förgjort; alla de som bär silver är avskurna. Och det skall ske på den tiden, att jag skall rannsaka Jerusalem med lyktor och hemsöka de män som är förstockade i sin likgiltighet, de som säger i sitt hjärta: Herren gör varken gott eller ont. Sefanja 1:8–12.